

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

15. januar 1940.

12. årgang.

Misjonær Christofa Brundtland 50 år

«Jeg, Herren, har kalt deg!»

Et bedre ord kan jeg ikke gi søster Christofa enn dette, at det er Herren som har kalt deg. — Og videre, han kaller i rettferd. Alle Herrens veier er rettferdsstier. Ikke til ulykke; men for å gi framtid og håp. Hvor det er godt å vite, som Ordet sier: «Fatt deg ved hånden.» Vi vet, at når vi har en veileder med oss, så kjenner han veien og leder rett og trygt. Priset være Jesus, at når vi han ikke bare leder oss, men værner om sitt lam. Hvor det er velsignet å vite for oss Herrens vitner, som går ut med dette velsignede Korsets evangelium i forlikelsens tjeneste, både heime og til hedningeland, at det er Herren som har kalt oss. Derfor vil også alt som er av Herren bestå og få sin belønning en gang. Priset være Herrens navn.

Når jeg idag skal fortelle dere, kjære «Misjons-Røsten»s lesere, at min kjære søster Brundtland fylte 50 år den 6. des. 1939, da vil nok dere si, som kjenner henne: Kan det være mulig? Og det samme vil jeg si. Tiden går fort og vi ser Herrens erende har hast. Når du søster Christofa se tilbake på veien, så kan du nok si: Nåde — bare nåde! Inntil idag har Herren underbart bevart sitt barn. Når jeg har hørt søster Brundtland fortelle om sitt kall til Herrens arbeid, da må jeg si det har vært underbart å lytte til, hvorledes. Herren har kalt henen like fra barnsben, og så se Herrens ledelse gjennom livet. Når Herren kaller så har vi alle løftene på vår side, både for legem og sjel. Han har blitt nok — ja alt for hver den som er virkelig kallet. av ham.

Søster Brundtland er av Herren kalt til et lys for hedningene. Gi dem som sitter i mørke og dødsskyggenes da, dette velsignede Korsets lys. Et

lys som brenner klart, kan alle se og det velsignede Golgata-lys leder de villfarende sjele inn på Frelserens vei.

At søster Brundtland har hjerte for kineserne beviste klart den store kjærlighet og glede dem alle bekranset henne med på sin 50 års dag. Hun har jo to kall på en måte. Ikke bare for selve den evangeliske forkynnelse. Men da hun er en meget dyktig sjukepleierske og med sin rike utdannelse til alle ting, kan hjelpe de sjuke og liknende r hahun på den måten fått være til underbar hjelp i det store vingårdsarbeid her ute blant kineserne. Om ikke belønningen her nede blir så stor av mennesker, så skal evigheten vise fruktene og lønnen venter hver trofast kjemper på jord.

Dere skulle hørt de mange hjertevarme vitnesbyrd og takk fra de kinesiske brødre og søstre her ute. Ikke minste det vakre store innrammede sølvstativ fra menigheten samt de mange adre vakre gjenstander fra forskjellige, samt et vakkert silkestykke fra sitt eget sted, som hun selv åpnet forrige termin i China: Lantsun & Hu-Yen-tsun. Lokalet var nå pyntet i høytidsskrud, i festkledning fra tak til gulv. Det er det vakreste pyntede lokale jeg har sett i China ved spesielle anledninger. Ja det var riktig helligskrud å betrakte det. Fra tidlig om morgenen var vi alle begeistret for å lykkønske vår kjære søster og leder. Vi sang alle utenfor søster Christofas dør: Det er solskinn i min sjel i dag og Guds kjærlighet blir dypere år for år. Deretter uttalte evangelist Shang noen vakre lykkønskninger for dagen og deres store glede å få hylde sin meget avholdte leder. Etterpå ønsket jeg min inderlige lykkønskning for dagen og framtiden. Vi var alle så begeistret og klappet i hendene. Så kom søster Brundtland ut og takket så in-

derlig og vi hadde en underbar bønnestund innfor Herrens åsyn. Alt til ære for Lammet som kjøpte henne fri og satte henne til tjenesten.

Klokken 11,30 åpnet vi feststunden. Det vakre lokale var fylt med en kjær søskenskare som alle ville gi sin kjære leder en varm takk og kjære lykkønskning for dagen. Vår evangelist Vang åpnet festligheten. Han kjente, sa han kanskje mere enn noen av de andre her en særlig takk å gi søster Brundtland, da det var hun som ledet meg til Jesus blant de første troende på mitt sted i Lantsun. Han var meget beveget og tenkte tilbake på hva Herren hadde utfriet ham fra og ved sin nåde også uttatt ham til sitt vitne for sitt eget folk. «Jeg priser Herren,» sa han, at han kalte deg, vår kjære Yen-chiao-shik (søster Brundtlands kinesiske navn) til også å gi ass dette velsignede evangelium i Lantsun. Herren lønne deg storlig og hans fredspakt være med deg.» Evangelist Shang ledet hele dagens festlighet. Han hadde også diktet en vakker sang til søster Brundtland som var full av inderlig varm takk fordi Herren hadde kalt henne til hyrde og til å lede de små lam. Disse to evangelister er begge frukt av søster Brundtlands forrige arbeid. Så vi ser, kjære misjonsvenner, at arbeidet i Herren er ikke forgyves. Jeg fikk dele ut noen ord fra Jeremias 1, 4—5. Da Herren kalte profeten, ja like fra mors liv, til et vitne for folket. Når jeg sammenliknet søster Christofa og meg, så var vi meget likt ledet av Herren, ja like fra barn av var det som våre liv var i en tråd og at det var Herrens kall som ble lagt på vårt hjerte til å gå ut til Chinas mange millioner med budskapet om Jesus.

Etter at gaven fra menigheten var overrakt søster Brundtland, sang vi den for dagen diktete sang. Hvoretter jeg til slutt ledet i bønn.

Hele feststunden var så velsignet og gjennomglødet av Herrens kjærlighet

Fra Congo-misjonen.

Av et privatbrev til kassereren, fra Alb. M. Christiansen:

«Lov Herren, alle hedninger, pris ham, alle folk! For hans miskundhet er mektig over oss, og Herrens trofasthet varer til evig tid. Halleluja!» (Salm. 117).

Ja nå har jeg snart fullført en herlig rekreasjonstid. Jeg er nå i Mangungu, det sted som Glittenbergs sist var, og venter bare på å kunne komme heim til Oddvar igjen. Herren la det sån tilrette at jeg, for de 200 kroner som du sendte til et rekreasjonsopphold, på Oddvars inntrengende oppfordring, reiste ned til Mukedi, en av Congo innland Misjons stasjoner, for å delta i den konferansen som var sammenkaldt i Kwango distrikt for å drøfte de store problemer om bedre samarbeid og forståelse mellom de forskjellige misjoner, og forholdet overfor guvernementet. Jeg tenkte da jeg reiste derned, at jeg skulle treffe mine gamle venner fra Kandale der. Et Canadisk ektepar som begynte derne- de nettopp før jeg forlot Mukulu i 1927, og jeg skulle bli med dem til deres stasjon for å rekreere. Jeg skrev ikke til dem på forhånd, fordi jeg var sikker om at jeg skulle treffe dem på omtalte konferanse. De kom imidlertid ikke til den konferansen, og jeg visste da ikke hvor jeg skulle gjøre av meg når konferansen var slutt. Br. Haller fra Mangungu, hvor jeg nå er, hadde innbudt meg til Mangugu, og han kom til konferansen, så jeg hadde

og trofasthet, at det vil lenge mines våres alles hjerter.

Gud storligen velsigne deg, kjære søster Brundtland i Herrens velsignede vingårds arbeid inntil han kommer. Han vil si: «Du tro og gode tjener, gå inn til din Herres glede.» Kronen venter heime hos Herren.

Hjertelig fredshilsen.

China 20 des. 1939.

Deres for Chinas frelse,

søster Inger Frellumstad.

*
Vi vil også gratulere søster Brundtland med 50 års dagen og ønske henne en rik og velsignet framtid i Herrens arbeid.

jo den utvei. Imidlertid fikk vennene i Mukedi høre at jeg skulle ta en hvil, og innbød meg så til å ta den hvilen hos dem. Mukedi er et herlig sted med et stort prektig misjonsarbeid, så jeg mottok med glede deres innbydelse. Denne stasjon ble anlagt like før vi kom til Mukulu, og min datter Ruth og jeg var der nede en gang. Det har vært minst 6 misjonærer der til enhver tid, så de har hatt hjelp nok, men de har også vært flittige og flinke alle sammen. Derfor har de også fått et så pent sted, med stor virksomhet. De virket der i alle disse år med svært lite resultat, men de holdt ut. Nå de siste måneder har Gud underbart velsignet dem, så mange er kommen til troen på Jesus. Før hadde de møter og skolevirksomhet bare for de som bodde på stasjonen. De var ute i byene og innbød menneskene til å komme til møtene, men det var nesten ingen som kom. Nå kommer de i tusenvis uten å bli innbudt. Forrige søndag formiddag var der 2014 mennesker på møtet. De har undervist folkene om Gud og den herlige frelse som han har gitt oss i Jesus, og på den måten pløyet og harvet og tilsået feltet, og nå tar det til å vokse og bære frukt. Pris skje Gud for det. Tålmodigheten har ofte vært hårdt prøvet, men nå gleder de seg over at de holdt ut.

Jeg deltok litt i møtene der. Da jeg hadde vært der i henved 2 uker, etter konferansen, så fikk jeg brev fra Kandale, med en hjertelig innbydelse om å komme ned til dem. De hadde hørt at jeg var der og sendte så en mann med et brev til meg. Det er 100 km. fra Mukedi til Kandale.

Det er et stort problem dette med å reise i Congo. Men nå har jo nesten alle biler og kan på den måten komme lett fram. I Mukedi hadde de to biler, og de tilbød å kjøre meg til Kandale (naturligvis for betaling) og også å komme å hente meg igjen, og kjøre meg videre. Jeg mottok dette tilbud og drog ned til Kandale. Der ble jeg tatt imot på den aller hjerteligste måte. Kandale er også et pent, fint sted med meget større virksomhet enn Mukedi. Jeg beundrer disse venner som har kjempet og strevet her gjennom alle disse år. De har undertiden hatt noen hjelp, men for det meste

vært alene. Der hadde jeg en rik og god tid. De har et stort fint gjestehus med to store soverom og stor kjølestue og kjøkken, så man kan holde egen husholdning om man vil. Jeg var innbudt som deres gjest og de er alle så glad i meg at de regner meg for medlem av familien. De har to barn på henholdsvis 12 og 7 år. Jeg tok del i møtene der. De har over 300 mennesker på stasjonen og 245 mennesker ute i byene. De har bil som hele familien kan sove i, så de drar undertiden ut for å besøke alle disse byer hvor de har lærerne. Ja, det var herlig å se arbeidet her. Og jeg var med meg selv: Hadde jeg ikke hatt mine forpliktelser i Kintshua og det store distrikt som vi nå har der, så ville jeg ha stanset i Kandale for å hjelpe vennene der. Jeg ble i Kandale tre uker, og det var vemodig for oss alle å skilles.

En av brødrene i Mukedi kom, som han hadde lovet og hentet meg og kjørte meg til Mangungu, her hvor jeg nå er.

Konferansen i Mukedi forløp nokså bra. Vi hadde gode åndelige sammenkomster hver dag, og det var, især for meg som har vært så meget alene, oppmuntrende å treffe sammen med så vidt mange misjonærer. Det var 12 brødre som deltok i forhandlingene. Coxill, generalsekretæren for de protestantiske misjoner i Congo, Berge presidenten som ordfører. Noen misjoner fikk sitt felt beklippet nokså meget, så det var litt dissens, og kunne ikke bli avgjort på denne konferanse. Vi fikk vårt felt ganske betydelig utvidet, og heldigvis på strekninger hvor ingen misjon hadde tenkt å oppta arbeidet.

Det ble bestemt at en sådan konferanse skulle avholdes hvert år for framtiden. Neste konferanse skal avholdes i Kikwit.

Som du vet, så har jeg stor tro for våre oppgaver i Congo, tiltross for alle mørke skyer som har senket seg ned over oss somme tider, men i tro på misjonens store Herre og Mester, som gav den store befaling om å gå ut i all verden og gjøre alle folkeslag til hans disipler, han, som har all makt i Himlen og på jorden, og som ikke har forandret hverken seg selv eller den store befaling som han gav, så overtok jeg ansvaret for det store felt. Hva skal vi nå gjøre? Skal det ta 10 nye år før jeg får noen hve medarbeidere? eller skal vi i Jesu dyrebare navn

La barna komme til Jesus.

La barna komme til Jesus.
La barna få kome til Jesus,
de kjære, velsignede små!
Forhindre dem ikke å vandre
den vei, man til himlen må gå!
Men lær dem til Herren å bede,
så snart de kan stamme en bønn,
og lær dem å synge om Jesus,
så kjærlig, så mild og så skjønn!

Hvor lett de sig ofte forviller
og fanges i djevelens garn!
Så mangen sitt liv helt forspiller,
fordi han ei frelstes som barn.
O, led dem fra barndommens dager
på veien til nytte og dyd,
og lær dem å sette sin ære
i guds frykt — den fagreste prydt!

O, lær dem, at utenfor Jesus
er døden — den evige død;
men Jesus er livet og lyset,
for sjelen livgivende brød.
O, vis dem at syndens «verdier»
er idel forfengelighet;
men Guds nådegave til sine
er salighet, glede og fred.

(«Krigsropet».)

Glimt.

Den berømte vitenskapsmann Pasteur i Frankrike sa engang: «Det er i vitenskapens navn at jeg proklamerer Jesus Kristus som Guds sønn. — Min vitenskapelige sans, som legger den største vekt på forholdet mellom årsak og virkning, forplikter meg til å anerkjenne, at hvis han ikke var Guds sønn, da vet jeg ikke mere hvem han er. Men han er Guds sønn. Hans ord er guddommelige, hans liv er guddommelig, og man tror med rette, at der gis mortlske lignelser, likesom der gis matematiske lignelser. Min trang til å tilbe finner i ham sin fulle tilfredsstillelse.»

NORGES KRISTEL. LYTTERLAG

har i løpet av 1939 øket med 8000 nye medlemmer, således at det samlede medlemstall nå er ca. 15 000.

Søk Gud de stunder du synes er tomme og ensomme, og de vil istedet bli fulle og rike.

Fénelon.

mens jeg har vært borte, og han har bedt meg å ikke forhaste meg heim igjen, for alt har gått vel, sier han. Å om jeg bare var sterk så skulle jeg kaste meg inn i arbeidet som aldri før. Men jeg er glad for at Oddvar ser oppgavene og har lyst til arbeidet. Jeg ser framtiden forhåpningsfullt imøte og tror at Herren skal gjøre store ting. La oss be meget for hverandre.

All. M. Chistiansen.

Fra Argentina.

Av et privatbrev fra Berger N. Johnsen:

Har forsøkt å få noen klarhet i spørsmålet om pengeforsendelsene, men det ser ut som de Skandinaviske land er utenom i sin bank- og børsforbindelse så jeg kan ikke få greie på hva den norske krone står i i forhold til Argentinas pesos. Pundet har falt så meget.

Hvis ikke dollaren har gått opp for meget i Norge tror jeg det er best å sende amerikanske dollar. De store amerikanske bankene har jo filialer i Buenos Aires. Vi har jo hurtig forbindelse med U. S. A., men for Europa tar posten opptil 2 måneder for den kommer fram.

Er ikke så helt god til helbreden. Men sliter meg igjennom.

Sist onsdag døde jeg 12 staute menn og like mange kvinner står for tur til søndag hvis jeg makter å gjøre det. Forrige måned døde jeg 20 stykker. Jeg blir gjerne sjuk etterpå, da min kropp ikke tåler så meget. Fikk en nokså stor blødning etter første dåp og doktoren som hjalp meg sa til barna mine at jeg tok for lite vare på meg selv. Slik er jo misjonærene. Men en levende er bedre en tre døde, sa han. Jeg måtte jo gi ham rett i sin preken.

Det kunne nok være godt å få hvile helt ut en tid, men arbeidet krever at en er tilstede. Det har kommet så mange ting som krever takt og forstand, samt litt koldblodighet og tro til Gud.

Vi har mange venner som skriver anerkjennende om oss i bladene her, men så har vi også motstandere som vil oss tillivs, og ønsker oss bort fra jordens overflate.

Arbeidet her er lovende. Hadde jeg bare en masse med krefter.

Hilsen fra oss alle.

Berger N. Johnsen.

til handling og sende ut et dusin nye misjonærer straks? Jeg vet at vi kan dersom vi vil. Antikrist kommer en dag til å overta alle verdier, både bankenes gull og alle andre konkrete verdier, men det som vi nå ofrer for å bringe evangeliet ut til hedningene, det får han ikke fatt på. Han kan ta misjonsstasjoner og alt, men de dyrebare sjelene som vi vinner for Jesus ved det vi ofrer, det kan han ikke få fatt i; for de går, sammen med alle hellige trofaste sjeler opp i skyene når overangelens røst høres og Gudsbasunen gjalder, for å møte vår dyrebare Frelser og Forløser, og ingen av oss tenker da mere på de jordiske eiendeler som vi hadde. Nei. Ei skal vi jordlivet savne, ei skal vi lenges dit mer.

Jeg har nå i månedsvis ventet på noen av de nye misjonærene som jeg vet skal komme. Og det er meg ikke umulig å forstå hvorfor de ikke kommer. Men det var en oppmuntring i min hustrus siste brev å høre at det var avskjedsmøte for dem på Moss den 15. oktober. Hadde det bare vært den 15. september isteden, så hade meget vært spart og meget vunnet. Men jeg håper at det ikke skal bli djevelen mulig å få hindret dem, tross for krigen. Jeg sitter nå her i Mangungu og venter på anledning til å komme heim til Oddvar og forberede mottagelsen av våre venner fra Norge. Det blir en stor dag når de kommer.

Jeg hadde trodd at de 200 kronene skulle strekke til til å betale disse lange bilreisene, men jeg er ikke så sikker om at det klarer seg. Det betyr på hvor meget jeg må betale for å komme heim herfra. Men Herren kjenner til alle ting. Han vil ikke at vi skal komme i gjeld. Så med siste post lot han, gjennom en bror, bli sendt meg 2 engelske pund. Og med det så er jeg sikker om at jeg kommer meg «helskinnet ut av det». Jeg har da ikke betalt noe for mitt opphold der jeg har vært. Så Gud er forunderlig god og legger alt så underbart til rette.

På førstkommande tirsdag kommer posten til Kintshua, og jeg håper at jeg da er heime, og håper også at det er herlige nyheter å høre angående våre nye misjonærer.

Jeg føler meg meget bedre, men ikke så langt nær sterk ennå. Så be meget for meg. Be alle venner å be for meg. Bønn forandrer ting.

Oddvar har sendt meg flere brever

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Abonnentforhøyelsen.

Da vi kom noe for sent ut med første nummer og tilbudet om at den gamle prisen kr. 4.00 bare gjelder til 15. januar kom sent har vi bestemt å forlenge fristen januar måned ut.

De som har sendt kontingenten innen 1. februar får altså bladet for den gamle pris. Etter 1. februar koster bladet kr. 4.50 pr. år, 2.25 pr. halvår.

Løssalgprisen er 25 øre fra og med nr. 1.

Tilbudet

om bladet for gammel pris gjelder også for dem som betaler til kommisjonærene innen 1. februar.

Ny kommisjonær i Drammen.

I Drammen kan bladet bestilles og kontingent betales til fru Rachel Syvertsen. Hun har vært så snild å påtatt seg bryderiet med det og vi er takknemlig for hjelpen.

Husk altså å betale kontingenten til henne.

Et femhundre års minne i kirkens historie.

På kirkemøtet i Florens år 1439 ble det besluttet å sløyfe dåp ved neddykning, slik at dåp ved overøsning ikke lenger skulle være nøddåp, men gyldig dåp. Dette femhundre-års minne kan i år den katolske kirke og alle som bruker samme dåpspraksis feire. Det var neddykning over hele kristenheten i over trettenhundre år. Den gresk-katolske kirke bruker framdeles neddykning ved dåpen.

I følge et kildeskrift som Caspari har kalt «Den eldste kirkeordning» var overøsning tillatt (se kap. 7 i nevnte skrift) når en dødssyk begjærte dåp og han ikke var istand til å føres hen til et sted hvor der var vann nok for neddykning. Men ble han frisk igjen, kunne en som var døpt ved «nøddåp» ikke tjene som eldste, diakon eller presbyter. Et kort bevis for at så var tilfelle er følgende:

Etter at barnedåpen var begynt i den vesterlandske kirke kom spørsmålet om å få overøsning godkjent som rettsgyldig dåp opp på kirkemøtet i Ny Cecarea i år 314. På dette møte ble det besluttet å holde fast ved den gamle ordning at dåp uten hel neddykning var ugyldig, under ordinære tilfelle. Det samme svar ble stadfestet på kirkemøtene i år 518, 585 og 829. Men på kirkemøtet i Florens ble så beslutningen om at overøsning skulle ha samme gyldighet som neddykning vedtatt.

Denne beslutning kom 44 år før Martin Luther ble født.

J. Stray.

En nyttårshilsen.

Kjære Misjons-Røstens lesere!

Fred fra Gud!

Hjertelig takk for året som svnat. Det nye år ligger ukjent foran oss. Der venter nye prøvelser, nye vanskeligheter, nye kampe, men også, Gud skje takk, nye seire! Halleluja! Tidene er urolige og vanskelige; men Herren er mektig!

Ønsker eder alle Herrens velsignede nåde i året som kommer.

Fredshilsen.

Josef Ruud.

Nyttårshilsen og nyttårsønske.

— Må «Misjons-Røsten» tale misjons sak også her heime i vårt land med en mektigere røst enn noen før. Felte er hvite til høsten og her heime i vårt land. Hvem er villig til å gå og høste? Må året 1940 om vi skal oppleve det — bli et misjonsår, hvor alles krefter og midler settes inn for dette ene — å redde sjeler.

Må alle Guds folk våkne opp av søvnen og bli fylt av ånden, og stille seg fram til tjeneste for Gud. Nå er tiden å arbeide. Naten kommer snart. Må alle skillemurere som skiller Guds sanne barn fra hverandre falle sammen så åndens mektige verk kunne fullføres gjennom menigheten og Guds arm utstrekkes iblant oss som fordem, til helbredelse, tegn og undergjerninger og Jesu navn bli opphøyet og æret iblant denne ugudelige slekt.

Verden kan ikke stenge for Guds ånd; for den er overvunnet av Jesus. Det beror på oss, Guds barn, om Gud skal få slippe til og virke sitt eget verk iblant oss. Derfor kjære brødre og søstre, la oss bøye oss dypt under Guds veldige hånd så Herrens herlighet kan få åpenbares iblant oss på sin mektige måte.

Må Herren drive tjenere ut som er istandsatt av ham selv, og drive bein alle som ikke er sendt av ham og som derfor forhindrer Guds verk.

Evangl. A. E.

Et barns preken.

En liten pike på seks år var død, og foreldrene satt gråtende ved hennes bære. Som de satt der kom en murer og bad om å få se henne. Han så svært forlegen ut. Han fikk komme inn. Da stilte han seg med foldede hender ved båren og betraktet det lille fredefulle barneansikt, mens tårene rant nedat hans kinn.

Foreldrene ble svært forundret, de kjente ikke mannen.

«Dere er vel forundret over meg», sa han; «men Gud har talt til mitt hjerte gjennom dette barn. En dag jeg kom ned fra et høyt stillas, stod hun nedenfor. «Er du ikke redd å gå så høyt opp?» spurte hun. Og like etter føyde hun til: «Å, nå vet jeg

«Da s
Gå ut v
dene og
for at m
(Luk. 14

Husbonden
med innbyd
erd, men inn
dem som
Alle hadde de
hånd. En
 måtte nødvend
annen hadde l
 måtte absolutt
 hadde inge
an at han ha
 til ekte og
 komme. Lutt
er.

Da husbond
barm, fluksen
med en ny
gang for noer
man skulle sy
prange ved e
bud. Han sk
ge, vanføre, h
neren kom at
det er gjort
ennå rom. I
tålmodighet
 tredje gang s
skjed om å g
veiskjellene
inn til nadve
fullt hus. F
at huset sku
 mellom him
 i bevegelse
 Vi ser he
 hjertelag. I
jo Guds in
Husbonden
et bilde p
kaller og d
festen, evar
og lammets
melnen en ga
Gud vil h
skal befolke

hvorfor du
Jesus beva
Det hadd
den stund
aus; og mi
må bevare

Nød dem å komme inn.

«Da sa Herren til tjeneren: Gå ut ved veiene og ved gjerdene og nød dem å komme inn, for at mitt hus kan bli fullt.» (Luk. 14, 23).

lens platår beplantes med rettferdighetens terebinter. Den frelste skare skal bli tallrik. Ja, en skare som ingen vil kunne telle. Hyrden vil innsamle hele sin hjord, Jesus sier: «Jeg har også andre får, som ikke er av denne sti, også dem skal jeg føre fram, og det skal bli en hjord, en hyrde.» «Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.»

Dette er liknelsens mening. — Innbydelsen utgikk allerførst til jødefolket som nasjon. Når de da i det store og hele forkastet frelsens budskap og unnskylte seg med tomme unnskyldninger, så holdt Gud dem unnskyldt og flyttet lysestaken fra dem og over til hedningefolket som hittil hadde sittet i mørke og i dødsskyggenes land. Innbydelsen går nå ut over jorden til alle nasjoner og folkeslag. Kristi kongelige befaling var: Gå ut og predik evangeliet for all skapning, og gå ut og gjør alle folkeslag til disiple. Og han sier atter: «Og dette evangelium om riket skal forkyntes for alle folkeslag, til et vitnesbyrd for dem og da skal enden komme.»

Mange har mottatt innbydelsen og gått inn til den store nadverd og mange er nå på veien dit. Evangeliet går sin seiersgang over jorderiket og sorte og hvite, gule og brune sankes inn i folden. Dog, — der er ennå rom, Gud skje lov for det! Herrens velsignede Ånd sendes ut over jorden for å innby til lammets bryllupsnadverd og Herrens budbærere roper ut budskapet fra Gud: Kom, for nå er det ferdig! Huset skal bli fullt. Det skal komme folk fra øst og fra vest og fra syd og fra nord og sitte tilbords i Guds rike. Å, for en myldrende skare det vil bli! «Som en hellig hjord, som Jerusalems hjord på dens høytider skal de ødelagte steder bli fulle av menneskehjorde og de skal kjenne at jeg er Herren.» (Ez. 36, 38). Himmelen skal fylles av mennesker, sjeler der en gang lå i syndens mørke dyp, men som Guds nåde løftet opp av dyndet, forvandlet og gjorde dem skikket for de høyere regioner i himmelens skinnende boliger. Til dette endemål arbeider nå Herren og sender innbydelsen ut: Gå og forkynt evangeliet for all skapning! Nød dem å komme inn. Salige er de som er innbudne til

lammets bryllups-nadverd!

Vi vil nå feste vår oppmerksomhet særlig ved disse ord: Nød dem å komme inn. Dette var husbondens ordre til tjeneren, vi vil betrakte denne kjensgjerning at menneskene må nødes inn i Guds rike. La oss be Guds Ånd om å veilede oss mens vi betrakter dette og be ham legge ordene inn i våre hjerter.

Merk først oppfordringen om å nøde dem til å komme. Vi trekker herav først og fremst denne lærdom at menneskene i almindelighet må nødes inn i Guds rike. Bare få mennesker kommer frivillig til Jesus. Det er ikke ofte at menneskene, — som den rike yngling, — kommer løpende til Kristus. Ofte likner de Natanael, der skeptisk spurte: Kan der komme noe godt ifra Nasaret? — Eller de likner Simon fra Cyrene der av jødene ble tvunget til å bære Jesu kors. Eller også de roper med den åndebesatte fra Gardarenes land: Hva har vi med deg å gjøre, Jesus, du den høyestes sønn? — Menneskene isolerer seg fra Guds påvirkning, de ifører seg et panser hårdt som kobber og jern. De minner om Leviathan, hvor om det sies: Stolte er skjoldenes rader! Hvert av dem er tillukket, et tettsluttende segl, det ene slutter tett til det annet og ingen luft trenger inn mellom dem. (Job. 41, 7—8). Det koster den Hellig-Ånd et uutsigelig arbeid og en intens kamp å nå inn til menneskets hjerte og samvittighet og såre det med sannhetens piler. Dypt på hver hjerdebunn finnes der strenger, men ak, hvor det er vanskelig for den store mester å komme til å berøre dem. Det vanskeligste arbeid for Gud er å få oss på hørehold, nå inn gjennom det tykke lag som har leiret seg om våre hjerter, «I hårde halse, og uomskåren på hjerte og øren, I står alltid den Hellig Ånd imot!» Ofte lykkes det ikke, Guds Ånd tretter ikke evinnelig med mennesket. Hvor dette er alvorlig: «Du kan få dø i synden, få syndens lønn og dom.» Gud sier til slike mennesker: «Efraim er bunnet til avgudsbilledet, la ham fare.» Men ihvertfall, — alt som kan gjøres for disse mennesker, blir gjort, ingen møye og bekostning blir spart. Ingen synd er forlatt, før alt er gjort til hans redning. Herren drar på menneskehjertene med alle midler, med kjærlighets snorer og med trengsels rep. Han gjør stormanløp på menneskets hjerte, — den mest uinntakelige fest-

husbonden hadde sendt sin tjener innbydelsen til den store nadverd, men innbydelsen ble forkastet som den først ble sendt til. Han hadde de en unnskyldning på rene hender. En hadde kjøpt en aker og nødvendigvis ut å se på den. En hadde kjøpt fem par okser og hadde absolutt prøve dem, og den tredje hadde ingen bedre unnskyldning enn at han hadde tatt seg en hustru og derfor kunne han ikke komme. Latter tåpelige unnskyldninger.

Da husbonden hørte dette ble han irasens sendte han tjeneren ut med en ny innbydelse, men denne gang for noen helt andre gjester, som han skulle synes var lite skikket til å komme ved en slik stor manns gjestebud. Han skulle nemlig be inn fattige, vanføre, halte og blinde. Men tjeneren kom atter tilbake og sa: Herre, det er gjort som du bød og der er ennå rom. Imidlertid, — husbondens utvilsomhet var ennå ikke uttømt og tredje gang sendes tjeneren ut med beskjed om å gå ut ved gjerdene og ved menneskjellene og nøde dem å komme inn til nadverden, så at det kunne bli fullt hus. Han var fullt bestemt på at huset skulle bli fullt og alle ting mellom himmel og jord skulle settes i bevegelse for at det kunne skje.

Vi ser heri vår Guds uforliknelige tærlighet. Denne liknelse illustrerer Guds innbydelse til menneskene. Husbonden er Gud selv, tjeneren vel et bilde på den Hellige Ånd som kaller og drager på menneskene og som, evangeliets gledesfest hernede og lammets bryllupsfest deroppe i himmelen en gang.

Gud vil ha fullt hus. De gyldne saler skal befolkes med salige sjeler, himme-

«Hvorfor du ikke er redd, du har bedt Jesus bevare deg.» Det hadde jeg ikke gjort; men fra den stund har jeg tatt til å be til Jesus, og min daglige bønn er at han skal bevare meg.»

Fra konferansen i Eben-Eser, Tromsødal.

Torsdag den 7. desember samledes de frie vitner i Troms fylke til konferanse og bibelstudium.

Det var br. Enok Vangberg og hans søster Hulda, som hadde tatt initiativet til nevnte konferanse.

Undertegnede fra Finmark, som for tiden virkede i Troms fylke ble innbudt, og da Herren ga meg anledning, tok jeg mot innbydelsen med glede og takk. Herren har i den siste tid sendt flere frie vitner til Troms fylke, og det gledet oss da også å få hilse på disse. Det var i det hele møtt fram 11 vitner herav 4 nylig kommet sydfra.

Kl. 8,30 torsdag samledes vi så til velkomstmøte. Str. Vangberg innledet og ønskede samtlige velkommen, hvorefter det veksledes med sang og korte vitnesbyrd av de framførte vitner. En god ånd merkedes og Herren var nær.

Fredag kl. 11 var det så samtalemøte, innledet av Didrik Solli over emnet: «Kraften i vårt arbeid». Herren ga oss en dyrebar stund, og mange sannheter ble under samtalen løst klart belyst ved Guds ord og Ånd, og hjertene ble sammenbundet og styrket ved Herrens nåde.

Kl. 5 fortsattes så med bønn og samtaler. Vangberg innledet over emnet: «Mål og mening i arbeidet». Også nå var det godt å samtale, og vi fikk erfare sannheten av Herrens ord i salme 133, at det er godt for brødre å bo sammen.

Lørdag kl. 11 samtale over emne:

ning i verden. Med Ordets hammer slår han dommedagsslag på samvittigheten, og ved Andens stille, blide røst taler han ømt og kjærlig og forsøker å færmilte opprørerne og vinne dem for seg. Med alle midler søker han å åpne de tilbommede døre, han sier så gripende alvorlig og ømt: «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nadverd med ham og han med meg.»

Dog, hvor trege menneskene er til å høre Guds røst. De likner ofte en gummiball, et øyeblikk gir de etter for trykket, de sier: Ja Herre! Ja Herre; men etterpå er de de samme som før.

Vekkelsens ild har gått over dem og har bare etterlatt dem hårdere som før. Vår ikke Guds tålmodighet større enn vår, da ble intet meneske frelst; for hvilken uendelig tålmodighet fordres ikke for å tåle slike forventede skapninger. Ofte er preken for de forherdede og forstokkede menneskebarn omtrent som å helde vann på en varm stein, eller kaste erter mot en vegg, de preller av. Derfor klager Herren over menneskenes hårdhet: «Til lønn for min kjærlighet stod de meg imot, og jeg er bare bønn. Jeg utrakte mine hender den hele dag til et gjenstridig folk.»

Axel Nilssen.

KORSETTS NÅDE

(Forts. fra forr. nr.)

Pasteur, Frankrikes største sønn, en de største naturvitenskapemenn i verden har eiet, ble en gang spurt hvordan han, som var så stor en vitenskapsmann, kunne tro. Da svarte han blott: «Jeg vil tro».

Alene i troen blir du delaktig i korsets frelsende nåde.

Det er herom Rosenius skriver de treffende: «Du må begynne med å høre, tro og gripe den nåde som alle har, selv de vantro, så får du dere gjennom del i en nåde, som ikke alle har. Hva er det for en nåde, som alle har, selv de vantro? Ja, en forsonet forlikt Gud, en forhvervet syndsforlåtelse, som venter på dem, at de ble skal komme og ta imot den. Hva er det da som ikke alle har? Et med Gud forlikt hjerte, en tro som mottar syndenes forlåtelse og har sitt liv i Gud».

I sin bok «Nådens undere» forteller Anna Jensen om en mann inne i Oslo. Han var en dranker og ødelagt på mage vis. Fullstendig bunden av synden og Satans lenker. Fængselsdirektøren sa engang til hans ulykkelige hustru: «Deres mann er uforskyldelig; han burde site inne bestandig, så hadde da De fred og ro —». En aften var han i sammen med sin lille gutt i Vaterlandskirken. Noen ord gutten sa til ham den kveld og de ord han hadde hørt inne i kirken virket ved den Helligånd på ham slik at han ble vakt. Og det endte med at han ble omvendt. Så opprandt en ny tid for ham, hans hustru og lille sønn. Mannen fikk arbeid. Og om ikke lang tid et vakkert heim. Nå er hans heim et velstandsheim, et venneheim i beste forstand og en nødhavn for mange ulykkelig stakkar. For 7 år siden feiret han og hans hustru sølvbryllup. Under festen reiste han seg opp og svarte på en tale med disse ord: «Om meg og hva mitt er, kan og skal det kun skrives dette lille ord: Nåde, nåde, nåde! Den har priset være Gud ikke vært forgjeves mot meg».

«Men er det håp om å frelses da, blott av nåde?»

Ja, blodet vitner på Golgata: blott av nåde.

Når jeg min tro på meg selv har mistet da må jeg frelses fra først til sist: blott av nåde».

(Innsendt fra boken Korsets Nåde)

Av Josef Ruud.

Kvitteringer.

Den norske Congomisjon.

For etternevnte beløp, mottatt i tiden fra juli til 31. desember 1939, kvitteres hermed med takk:

Logen	kr. 609.00
Kvinnemisjonen v. Albertha Larsen	» 300.00
«Nye Misjonærer» v. Olga Johansen	» 435.00
M. og E. Bergersens legat	» 3,000.00
Agnes v. V. Svan	» 140.00
Agnes, «Jo»	» 10.00
Agnes og Sørkedalen v. Fjeld	» 1,145.44
Agnes, søstrem. v. Anna Johansen	» 200.00
Agnes, Hegdehaugens vennekrets	» 169.00
Agnes v. Arne Wold	» 385.00
Agnes v. G. Abyholm	» 55.00
Agnes, Melvik v. Astri Holm	» 60.00
Agnes og Røros v. Nic. Rokstad	» 42.00
Agnes, Saugesund v. P. Saugstad	» 100.00
Agnes, Heim, D. H.	» 10.00
Agnes, O. K. M.	» 10.00
Agnes, Haldal, A. H.	» 15.00
Agnes, Drammen	» 1,350.42

Av hensyn til revisjonen medtar jeg i mine kvitteringer også de beløp jeg får til tilbehørsforsendelse fra de enkelte misjonærens kasserere. Det som disse utbetalte de enkelte misjonærer direkte, før deres utreise, kvitteres derimot ikke med i foranstående.

Med ønsket om et av Herren velsignet nytt år hilser jeg alle misjonens venner.

Erling Syvertsen,
Danvik pr. Drammen.

*

Dagmar Jacobsen, India.

Innkommene til søster Dagmar Jacobsens reise 20. aug.—31. des. 1939:	
Agnes og I. Finnerud, Drammen	kr. 10.00
Agnes og Wølner	» 10.00
Agnes og Ed. Andersen, Rødtangen	» 10.00
Agnes, innkommet ved Misjonsrøsten	» 5.00
Agnes, Ihlebek, Drammen	» 10.00

Kr. 45.00

Før innkommet » 714.75

Tilsammen kr. 759.75

Hvis alt legger seg tilrette, har søster Dagmar tenkt å reise fra India i mars. Da hun har hatt store påkjenninger av sykdom og andre prøvelser, trenger hun å komme hjem og hvile. Da det innkomne beløpet er alt for litet, vil jeg få legge vennene til hjertet å være med med bønn og midler til at hun må få komme heim snarest.

Innkommene og sendt til Dagmar Jacobsens underhold 1. mai—31. des. 1939.

Misjonsmøter Knoffsgate 6	kr. 321.90
Str. misjon, Knoffsgate 6	» 238.66
Pikemisjon, Knoffsgate 6	» 40.00
Misjonsmøte, Svenkerud	» 25.00
Martin Bråten, Svenkerud	» 5.00
K. Bråten, Svenkerud	» 3.00
Tønnesen, Holmsbo,	» 10.00

Tilsammen kr. 653.56

Hvorfor hjertelig takkes.
Danvik pr. Drammen 2. jan. 1940.

H. Hermansen.

Christofa Bundtland, China.

Innkommene til misjonær C. Bundtland, China, i annet halvår 1939:

M. Bullin	kr. 10.00
Venner, Skudeneshavn v. P. Ness	» 70.00
Venner på Fønnes	» 100.00
J. Hofstad	» 10.00
Vennene på Eigerøy	» 85.00
Kvinneforeningen på Holmsbu	» 40.00
Forsamlingen Skostredet 17, Bergen	» 100.00
M. Valde	» 10.00
Misjon på «Betania», Rygge,	» 100.00
O. L. Lande	» 50.00
De eldste misjon, Bergen	» 45.00
I. Spurkeland	» 10.00
Ch. Størksen, Moster	» 10.00
A. Andreaesen	» 20.00
Venner på Lauvstad	» 20.00
Venner på «Betel», Espeland	» 110.00
J. Kaland, Etne	» 30.00
M. Skimmeland, Moster	» 5.00
T. Sollid, Volda	» 10.00
J. Krohn, Kristiansand	» 35.00

Hvorfor med takk kvitteres.
Bergen 2. jan. 1940.

L. Hvidsten, kasserer.

Rafaels skyer.

På Rafaels berømte bilde av den Sixtinske Madonna er bakgrunnen dannet av skyer. I mange år hang mesterverket i galleriet uten å bli rensset, til det til sist var ganske støvet og skiddent. Skyene på bakgrunnen så da ut som stormskyer, mørke og truende.

Så en dag ble bildet rensset, og da oppdaget man at det slett ikke var skyer, men at hele bakgrunnen på bildet var oversådd med strålende engleansikter.

Det er meget i livet som på en liknende måte blir oppfattet forkjært. Vi innbilder oss at der er truende skyer,

der vi med et klarere syn ville oppdage engleansikter. Vi ser et «mørkt, vred forsyn» istedenfor det «smilende ansikt» bakom.

Viljeløs.

En viljeløs mann har ingen framtid. Vil du ha en framtid, da må du ha en vilje, en sterk, seig, beslutsom vilje. Men den finner vi ikke på gaten, like så litt som man kjøper den i butikken. Den er en Åndens gave — den er Guds gave i Kristus til den som tror. Ti troen virker hellig avholdenhet, og hellig avholdenhet styrker viljen like så mye som utsvevelsen svekker den. Troen er en Åndens tvang som tvinger viljen til et selvfornektende nei, og hvert slikt nei er igjen et styrkebelte slynget om viljen. Og det skal nok føre fram. I alle historiens tider er det viljemenneskene som i lengden vinner lengst.

Skovgård-Petersen.

Syngende krigsmenn.

Da Fredrik den store engang foran et slag mønstret sine tropper, marsjerte et regiment forbi, syngende en åndelig sang. En general som stod ved hans side spurte om han skulle forby det. «Langt ifra!» sa kongen, «menn som synger så godt, vil også kjempe godt.»

Surmulende kristne kan ikke beseire djevelen, og er heller ikke noen anbefaling for religionen, men de som kan synges når de står ansikt til ansikt med fienden, vil sikkert bringe seiren heim.

God venn med Gud.

«Far, nå er jeg blitt godvenner med Gud igjen,» sa Ole.

«Har du vært uvenner med ham da?»

«Ja, far, det har jeg. Jeg ble så harm på Nils da vi lekte, og så kalte jeg ham for noe stygt. Men siden tenkte jeg over det, og da angret jeg. Så måtte jeg be både Nils og Gud om tilgivelse.»

Det var rett gjort av Ole.

Stol på Gud,
om det enn ser broket ut!
Om så hele verden slipper,
vi kan klare alle klipper,
blott Vårherre selv er skipper,
og vi ærlig holder ut!

De frie misjonærer:

Der er dem som strør ut og får ennå mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er og det blir dog kun fattigdom. (Ordspr. 11, 24).

AFRIKA

Margit Haraldsen:

Lods Henrik Johansen, Løvenskjoldsvei 27, Jar, Oslo.

Hansine Nesfossen:

Constanse Nøstdal, Løbergsveien 28, Bergen.
SWAZILAND

Trygve Gjøsund og hustru.

Kasserer:

Karl Paus Jensen, Gulbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

Jenny Evenstad:

Karl Paus Jensen, Gulbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

DEN NORSKE CONGOMISJON

Alb. M. Christiansen:

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Odvar Berg:

Arne Wold, Solheimsgaten 2, Oslo.

Harriet Johansen,

Fru Anna Johansen, Ø. Smestad pr. Oslo

Erling Kristiansen, Ester Kristiansen,

Gunnar Aaby Holm, Oppegårdsvei 20, Nordstrandshøgda pr. Oslo.

ARGENTINA

Berger N. Johnsen:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

CHINA

Str. Dørum og Karlsten:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo

Alfhild Bjerva:

Torolf Andersen, Sørlygt. 15, Oslo.

Gunhild Gundersen:

Leonore Johnsen, Bråvik pr. Staubø.

Asta Thuen:

Liv Skorge, Wergeland Minde pr. Bergen.

Christofa Brundtland:

L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen.

Inger Frellumstad:

Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande i Vestfold.

INDIA

Anna Jensen:

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.

Dagmar Jacobsen:

H. Hermansen, Åsveien 14, N. Danvik, Drammen.

Franck Desmond:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

Hilda Wergedal:

Jens Jarnes, Passebæk p. o., sandsvær.

FOR TIDEN HJEMME:

AFRIKA

Jens Glittenberg:

Kasserer: R. Løklingholm, Møsterhamn.

CHINA

Helga Lundeby:

Jul. O. Lind, Moss.

F. O. Schrøder:

A. Toftner, Sofienberggaten 16 II, Oslo.

Jens Fjeld:

Byggmester K. Aarmo, Ski st.

INDIA

Hans Svendberg:

Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halten.

Følgende misjonærer støttes delvis av de frie venner:

CHINA:

Signe Pedersen og Inga Johnsen:

Th. Wessel, Fredriksborgsveien 37/39
Bygdøy pr. Oslo.

Torkild Rasmussen:

Jul. O. Lind, Moss.

Olga Schultz:

Gerda Siqveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

INDIA:

B. og Gunhild Finstrøm:

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorthea Klem, Børselv.

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Enok Wangberg:

Jul. O. Lind, Moss.

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Henrik Eilertsen, Storsteinnes, Balsfjord.

Demanda Eilertsen, Breivikbotn.

Andreas Mathisen, V. Jakobselv.

Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.

L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.

Didrik T. Sollie, Rossfjord.

Einar Fossmo, Brøstadbotn, via Harstad.

Astrid Schie, Kjøllefjord.

Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.

Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.

Maria og Sigurd Breimoen.

Komagfjord, Alta.

Misjonskandidater:

INDIA:

Aslaug Bratås:

Kasserer:

Ragna Winther, Kirkeveien 17 III,
Trondheim.

«Nåde og fred! — det er den kristendom,» sier Luther. Nåden later synden, og så hjelper freden vittigheten til ro.»

I løpet av et år har et amerikansk selskap utdelt 8,000 russiske bibler Polen.

«Mange mennesker spør hva kristendommen har gjort i verden, men det rette er å spørre: hva har du gjort med kristendommen?»

Det 20. århundredes største fare blir: Religion uten den Hellige And, kristendom uten Kristus, forlatelse uten ny fødsel, moral uten Gud, en himmel og intet helvete.

William Booth.

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Åpent hele året.

Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelige priser

RUTH HANSEN.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

Nystrøms - Orgel.

To manualer og pedall, som nytt kr. 850.00.

Henv. dette blads ekspd.

Ny bok:

Himmellys i mørke tunneller.

Av Axel Nilssen.

Pris kr. 1.00 + porto 0.25.

Bestilles i:

MISJONS-RØSTENS eksp.
Sarpsborg.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.